

Năm giữ một trái tim

Buổi sáng, trên bậc cửa sổ, ánh sáng chan hòa, thứ ánh sáng dịu dịu, dịu hiu, buồn đến gai người. Cảm giác khi mở mắt ra càng trở nên hoang hoải, chống chĩnh.

Có người nói “Con người ta buồn nhất, cô đơn nhất là khi thức dậy”. Linh thấy đúng quá chừng. Trong đầu dâng lên một nỗi lo sợ mơ hồ, tay chân bải hoải, mụ mị cả đi. Muốn bật dậy nhưng đầu nặng trĩu, quay cuồng bởi những suy đoán. Màn máy tính bật sáng, online một cánh vô thức. Đèn báo có thư đến.

“Linh à!

Hải Anh đi rồi, hai ngày trước. Anh phải đi thôi để giải thoát có thể em mới không tiếp tục chịu tổn thương.

Anh yêu em đó là sự thật, nhưng anh không được lựa chọn. Nếu không đi anh sẽ nổ tung mất, vì lo lắng cho anh, cho em và...cho cô ấy.

Hải Anh – đó là một dòng chảy khác với những dòng chảy thông thường. Nếu là nước, gặp đá nó sẽ luồn qua khe mà chảy, nhưng một dòng nước trườn qua đá, quăng mình từ trên cao xuống để bọt tung trắng không trung, đó mới là Hải Anh. Cô ấy như một cây mầm lách ra từ khe đá để sống, cô độc và thách thức. Bản thân cô ấy không thể làm khác được.

Ai sinh ra cũng có số mệnh. Theo lẽ thường, ai cũng có một bàn tay để nắm lấy khi yếu mềm. Nhưng số mệnh của Hải Anh mãi không thể nắm được bàn tay dành cho mình.

Nếu có thể gần Hải Anh, anh tin em cũng làm như anh bây giờ. Với một cô gái trẻ nếu có một đời sống nội tâm phiêu linh, một tâm hồn tha hương mãi không thể có bến đỗ: Đó là một số phận bất hạnh.

Nếu anh yên tâm về bên em tức là anh độc ác với cả ba chúng ta. Hải Anh cũng giống như em, không yêu cầu ở anh bất cứ điều gì. Nhưng chính vì vậy anh càng cần phải có trách nhiệm với cả hai. Cô ấy chỉ còn hai tháng nữa

thôi. Anh muốn hai tháng cuối cùng, cô ấy được sống như lẽ thường một người con gái bình thường được hưởng.

Yêu em!”

Linh thấy hình như mình đang mơ bị rơi từ một tầng cao, rơi mãi, rơi mãi vẫn không chạm được tới đáy. Toàn thân ngập đầy cảm giác chên vênh như phóng xe từ một con dốc cao với tốc độ lớn.

Căn hộ với giàn hoa tigôn xanh mướt lá ngoài ban công vẫn ấm sức mùi của anh. Tàn thuốc hút dở bị dập vội, túi thức ăn cho cá vẫn mở, đặt ngay cạnh bể. Bản thiết kế anh bảo hai hôm nữa phải giao nộp còn vẽ dở. Chiếc áo sơ mi kẻ Linh nhắc anh thay hôm qua còn treo trên mắc phòng tắm chờ giặt. Tất cả đều im lìm, yên lặng.

Mọi dấu hiệu đều cho thấy một cuộc sống bình thường sẽ tiếp diễn vào ngày hôm sau. Nhưng chủ nhân của nó giờ biến mất, như kết quả của sự thôi thúc đột ngột không thể cưỡng lại.

Người đi dù chưa biết phải đi đâu nhưng ít ra còn có một mục tiêu cụ thể để kiếm tìm, đeo đuổi. Còn người ở lại, có nơi để đi, có nhà để về nhưng vô định đến đáng thương. Làm sao để tiếp tục, làm cách nào để vượt qua? Linh không hiểu, không làm cách nào để có thể đồng cảm với kiểu yêu của anh với mình, kiểu nhớ thương, hoài vọng với một miền xưa cũ vốn biết chắc sẽ chỉ có khổ đau.

Hải Anh là điều gì trong tim anh? Vết thương có thể lành, nhưng còn vết sẹo nó để lại mãi không thể mất đi được sao?

Nhớ lần đầu tiên gặp Hải Anh, cô linh cảm người con gái này sẽ là nỗi ám ảnh suốt cuộc đời mình.

Phòng hát ồn ã tiếng nhạc. Mọi người nói chuyện với nhau bằng tiếng cười, ào ào chào hỏi qua quýt rồi nhanh chóng hòa vào cuộc vui như thể chào hỏi giữa họ là quá khách sáo và xa lạ. Anh sôi nổi, nhiệt thành khiến sự xuất hiện của Linh bớt lạc lõng, thậm chí là gây chú ý.

Anh luôn như thế, nhẹ nhàng đủ để Linh thấy được yêu thương, mạnh mẽ đủ

để Linh thấy mình nhỏ bé. Một niềm tin chắc chắn rằng anh đến với Linh là kết quả của sự suy nghĩ chín chắn và có trách nhiệm. Cô tự thấy mình xứng đáng nhận được tình yêu đó sau hai năm chờ đợi.

Nhiều lúc nghĩ lại, Linh chẳng biết mình dừng cảm hay là ngốc nghếch. Chỉ chờ thôi chứ không hy vọng, như thế không làm khác được, không quên nên phải nhớ. Đơn giản vậy thôi!

Cửa phòng chợt mở, ánh sáng ủa vào ôm gọn một dáng người nhỏ nhắn, theo sau là Nam – bạn thân của anh. Ai cũng ồ lên, tiếng hát im bật. Mọi người chào đón bằng tất cả sự vồn vã.

Anh chàng đang ngêu ngao hát nói luôn vào mic: “Oa, Hải Anh hả, muốn con gái lớp này tức điên lên vì ghen tỵ hay sao. Bạn ngày càng xinh đấy nha.”

Một luồng điện xẹt qua làm đầu Linh đông cứng lại, cánh tay đang ôm trong lòng khẽ giật lên bất ổn. Thì ra đây là Hải Anh, người con gái khiến trái tim anh đóng băng trước tình cảm của Linh suốt hai năm. Bức vách vô hình, Linh luôn mơ hồ nhận thấy giữa mình và anh đang hiện diện rõ ràng trước mắt. Chưa khi nào sự im lặng của anh lại làm Linh nhói buốt đến thế.

Chị ngồi ngay phía đối diện, bàn tay với vết sẹo dài hiện ra trước mặt anh. Trong mắt anh, chẳng thấy gì khác ngoài nỗi nhớ nhung kìm nén. Thoáng thấy ngón tay anh khẽ ấn sâu như muốn siết chặt thêm nữa.

Trong khoảnh khắc, Linh thấy mình không còn tồn tại nữa.

- Lâu rồi mới gặp, Trung khác quá! – Chị khẽ nhoẻn cười. Ánh nhìn kia sao dịu dàng quá đổi và nụ cười thì...

Ký ức trong Linh ủa về. “Em có biết là lúc cười trông em tuyệt lắm không, thêm chiếc răng khểnh nữa thì hoàn hảo”. Anh nói với vẻ si mê lộ liễu khiến tim Linh như muốn tan chảy. Cô vui đến mấy tuần sau, ngày nào cũng ngồi trước gương và cười một mình, ngắm một mình.

Giờ Linh mới hiểu đó không phải là một lời khen, đúng hơn nó là niềm khao khát, nỗi nhớ nhung, mong tìm lại hình dáng cũ của một người chưa bao giờ cũ trong anh – kể cả khi đã yêu Linh. Ngay cả Linh cũng thấy mềm nhũn

trước nụ cười ấy, hướng chi... Không thể phủ nhận chị sở hữu một nụ cười nhiều người phải mơ ước. Nó bao chứa một nét cuốn hút lạ lùng.

Lòng Linh ngợp lên những cảm xúc xáo trộn, vừa muốn rời khỏi nơi đó, lại vừa muốn ở lại để xác định rõ một điều, một điều kể cả khi ngủ cô vẫn miên man tự hỏi.

Bất thần, bàn tay với vết sẹo dài trên mu bàn tay lướt sang phía Linh, đôi mắt mở to. Linh nhìn thấy trong đó có điều gì rất tối, nhiều u uất được gửi đi trong ánh nhìn. Chị thoáng ngỡ ngàng sau lời giới thiệu của anh về Linh. Nhưng trong tích tắc, miệng chị lại mở rộng:

- Trung à, cuối cùng cũng có người trói được chân rồi.

- Em thật xinh. – Quay sang Linh, chị nói.

Bất giác tay Linh bị siết chặt suýt nữa bật lên thành tiếng. Chị vội thả ra, hơi thở thất giống như nhận ra mình vừa làm một việc vô thức.

Nam ghé sát lại và chị bị cuốn đi, hoà vào câu chuyện của mọi người. Nam quan tâm đặc biệt đến chị, Linh nhận rõ điều đó khi anh khẽ gỡ ly rượu trên tay chị xuống, khi anh cúi thật thấp xuống tóc chị, và cánh tay luôn trải rộng trên thành ghế phía sau. Có lúc mái đầu chị ngã ra sau, tóc xõa kín bàn tay anh.

Vẻ si mê lộ rõ trên mặt, trong mắt Nam. Còn chị dường như cố tình không bận tâm đến điều đó, buông lơ hành động mà vẫn tạo ra sự lạnh lùng cần thiết, một sự lả lơ thông minh.

Tan tiệc, anh đưa Linh về, tới nhà, anh bị bố Linh giữ lại. Bố quý anh. Nhìn anh cười tiếp chuyện bố, Linh chỉ muốn oà khóc. Vừa phải làm vui lòng Linh, vừa khổ sở đè nén nỗi nhớ đến khắc khoải một người, nghĩ vậy lòng Linh như muốn thắt lại.

Tiền anh ra ngõ, Linh cố cười:

- Hôm nay em rất vui, bạn anh ai cũng dễ gần, chị Hải Anh...

- Anh xin lỗi. Anh cần một chút thời gian nữa.

- Anh đừng áy náy. Bao lâu nữa em cũng chờ, chỉ cần anh được sống thoải mái.

- Anh cũng không muốn như thế này mãi. Hai năm rồi, giờ mới gặp lại một lần.

- Lúc chờ xe, em tình cờ nghe thấy chị Hải Anh nói chuyện với bạn. Hình như chị ấy vẫn chưa yêu ai. Có phải anh còn...

- Không, ngay từ đầu đó đã là một mối tình bế tắc, không hy vọng rồi. Anh không...

- Em hiểu rồi. Không phải anh hy vọng mà là anh chưa yên tâm? Anh sợ rằng trong khi bên cạnh anh có một người để chia sẻ thì chị ấy vẫn chỉ một mình?

Chưa dứt câu nước từ đầu kéo nhau dâng đầy trong mắt. Anh khóc – không có nước mắt, nhưng Linh biết anh đang khóc và đau hơn Linh nhiều lần.

Đó là lần đầu và có lẽ cũng là lần cuối cùng Linh gặp Hải Anh. Ngăn ngùi nhưng dấu ấn để lại dai dẳng đến mãi sau này.

Không đầy một tuần sau, Linh nhận được e-mail của anh. Vào một buổi sáng, khi vừa tỉnh dậy sau một cơn mơ dài thấy mình bị rơi trong không trung vô tận, vô cùng.

Gió đêm lạnh lạnh luôn thốc vào mớ tóc dài, những sợi tóc mới cắt quất vào má nghe rất quá chừng. Linh ngồi bó gối trên bậu cửa, khuôn mặt xanh bởi ánh sáng từ màn hình máy tính chiếu vào.

Mỗi lần thấy tinh thần bất ổn Linh đều đi cắt tóc, như một cách tự “lên dây cót tinh thần”. Trước đây, phương pháp ấy khá công hiệu. Thế nhưng, mái tóc chấm gấu áo cắt mãi giờ gần sát cổ mà mỗi lần cắt xong, chỉ thấy lòng thêm trống trải, lơ lửng như chiếc thuyền giấy bất định trên dòng nước miên man chảy.

Hai tháng kể từ ngày anh đi...

Hai tháng nhường chỗ cho hạnh phúc của một người được tỏa sáng và không

biết bao nhiêu tháng ngày về sau để hàn gắn. Giờ này họ đang ở đâu, linh hồn ấy hòa vào núi rừng bạt ngàn hay chưa?

Hai tháng qua không biết anh có tìm được Hải Anh không, hay giờ này vẫn lang thang đâu đó mòn mỏi tìm. Lần cuối gặp, Linh nhớ anh nói: “Là cô ấy tình nguyện đi tới một nơi chỉ có rừng và núi. Một khi tâm hồn không muốn và không bị trói buộc thì việc ở đâu cũng như nhau thôi”. Như thế làm sao anh gặp được tâm hồn ấy?

Hai tuần trước, gặp Nam, thấy anh buồn. Anh bảo sẽ vào miền Tây, công ty anh có chi nhánh trong đó, đi để mong nén được mỗi cảm tình đau đáu trong lòng.

Một ngày trước khi biến mất, Hải Anh nói sẽ mở lòng với Nam. Nhưng, cũng như Trung, chị biến mất trong khi mọi dấu hiệu cuộc sống đang diễn ra bình thường.

Nam bảo đáng nhẽ người đi tìm Hải Anh phải là anh, nhưng anh biết chỉ có Trung mới có thể kìm giữ và xoa dịu được tâm hồn cô ấy, từ trước đến nay vẫn thế, bao năm vẫn vậy. Căn bệnh Hải Anh mắc liên quan đến tinh thần, một dạng khác của trầm cảm, nhưng nguy hiểm như một loại ung thư.

Lúc chia tay, Nam nắm lấy vai Linh, chưa chát nói: “Có những kiểu yêu dấu biết rằng đau đớn nhưng vẫn không thể khác được. Ngay từ đầu, yêu Hải Anh, anh tự dặn lòng mình như thế, nhưng không sao níu giữ được vào tay mình. Trung là người có trách nhiệm, cậu ấy sẽ quay về, em phải tin như thế. Cố lên em à!”

Chưa bao giờ Linh để mình yếu mềm như vậy, cô khóc nức nở trong lòng Nam. Nam đi là Linh mất đi một điều gì đồng cảm, ít ra anh cũng là người ở lại, giống như Linh, đều là những dải đất hoang vắng ngóng đợi, chờ trông một cái gì không rõ, mơ hồ, nhàn nhạt đến điên người.

Nhiều đêm Linh lặp đi lặp lại một giấc mơ giống nhau. Cô thấy một dòng cát nhỏ từ trên cao, từng hạt từng hạt lóng lánh chảy vào tay mình. Những hạt cát mát mịn cọ sát vào lòng tay. Cát ngày một nhiều lên nhưng khi những ngón tay khê khàng khép lại thì chúng lại từ từ chảy tuột vào không trung và Linh giật mình tỉnh giấc thấy mặt giàn giụa nước mắt.

Yêu anh, Linh cảm giác như mình đang nắm cát trong tay, không dám nắm vì sợ nó đau, nhưng cũng không nỡ bỏ bởi sợ mình đau.

Nam đi, Linh phải trông thêm một căn hộ nữa, căn hộ của Hải Anh.

Lần đầu tiên bước vào thế giới của chị, Linh thấy thất vọng bởi ham muốn khám phá ngay lập tức tiêu tan. Căn hộ hầu như không có gì đặc biệt, nó đơn giản và lạ với một người con gái. Linh tìm khắp phòng cũng không moi đâu được một mảnh gương nhỏ. Phụ nữ càng đẹp càng thích soi gương, mẹ thường nói với Linh như vậy. Nếu đẹp như chị, Linh sẽ không chỉ gắn trong phòng mình một mà phải hàng chục tấm gương để quay đi hướng nào Linh cũng có thể ngắm được mình.

Chiều nay, chẳng hiểu sao cắt tóc xong Linh chạy một mạch đến căn hộ của Hải Anh. Nhìn những lọn tóc nhỏ từ từ rơi xuống, Linh bỗng thấy hờn giận một cách vô cớ. Tất cả đều từ chị mà ra. Linh muốn đập vỡ cái gì đó, muốn đốt cháy cái gì đó bùng bùng nóng lên trong người.

Trong phòng của chị, Linh thấy ớn lạnh. Dường như cái lạnh lẽo lẫn quất quanh đây từ rất lâu rồi, có thể ngay từ lúc chủ nhân của nó còn đi về nơi đây.

Bất giác, Linh nhớ tới khuôn mặt chị vào buổi tối trong lần gặp đầu tiên. Lúc chờ anh lấy xe, nhìn tới nhìn lui, bỗng thấy chị đang im lặng chăm chú vào màn hình điện thoại, khuôn mặt u tịch như một vệt dài xa vắng, buồn xa xăm, cảm tưởng như chỉ cần nhìn lâu một chút nữa thôi Linh khóc theo được.

Bầu trời bên ngoài sáng và rộng. Linh ngồi lặng như thế rất lâu. Chợt cửa sổ mở tung, gió mạnh dạn lùa vào như thể chờ sẵn bên ngoài từ rất lâu rồi. Nghe thoảng tiếng leng keng rất thanh phát ra từ chiếc chuông gió treo trên khuôn cửa sổ. Chiếc chuông bé, chỉ như một ống tre mảnh, bên trong là sợi dây dài mảnh treo quả chuông, phía dưới gắn sợi dây bằng đỏ như một tấm bùa cầu may. Tiếng chuông phát ra đều đặn, thanh thoát, từng giọt âm thanh khê khàng, mơn man cuốn lấy tâm trí Linh, xoa dịu cơn nóng bốc lên trong lòng.

Thời khắc cuối ngày bắt đầu đổ bóng. Không gian trở nên yên bình và thân quen quá đỗi, giống như căn phòng này là của Linh vậy, chẳng phải mỗi ngày Linh đều đến quét dọn, còn đội mưa đến vì chợt nhớ ra tấm ri đô phơi ngoài ban công chưa cất.

Và biết đâu, Hải Anh cũng thường ngồi như thế, tại chính chỗ Linh đang ngồi đây, lưng dựa vào cửa và hướng ra ngoài kia, mọi thứ đều tươi vui. Phải chăng đó là cách để chị vượt qua số phận buồn thảm, cô đơn từ lúc sinh ra, từng ngày từng ngày một, cho tới tận khi già từ mọi thứ.

Linh ôm mặt nức khan từng tiếng lớn. Cảm giác mất mát đột ngột trào lên dữ dội. Có khi nào chủ nhân của nơi này giờ đã thuộc về một thế giới khác? Có khi nào anh sẽ không còn quay lại?

Nhưng điều đó không còn quan trọng nữa, chỉ cần được chờ đợi là cuộc sống có ý nghĩa rồi. Làm chủ một trái tim không có nghĩa phải giữ trái tim ấy bên cạnh mình.

Có phải đó là cách mà Hải Anh nắm giữ trái tim anh suốt bao nhiêu năm qua?